

Siessünk vissza a másik képhez, amely a sok évvel ezelőtti pillanatot rögzíti a forrásnál.

- Na és?
- Atyánk engem választott.
- Atyánk nem sejti legsúlyosabb bűnödöt.
- Ugyan miről beszélsz?

Félve illesztjük helyére a hiányzó mozaikot, mert megsejtettük a képet, mely rettenetes.

– A minap a legelőről tereltem haza az állatokat, s láttam, hogy atyánk ágyából keltél ki, míg ő kint volt a kútnál.

Ábel ekkor rántott kést, amelyet Káin már várt, ezért törzsével elhajolt a megvillanó tőr elől, s felkapva botját, úgy homlokon vágta testvérét, hogy az nyomban szörnyet halt.

– Séth, gyermekem. Hol van Káin, hol van szeretett elsőszülöttem, hol van testvérbátyád? – könyörgött az atya, s hogy a szélviharban, záporban, a lesújtó villámok alatt megtartsa összegörnyedő testét, egy kiálló karóba kapaszkodott.

– Sehol atyám – kiáltotta a viharba Séth, Ábel magzatja, ki Ábel helyébe született. – Sehol atyám. Tévedtem. Csak a délibáb játszott velem.

Ám ahogy lenni szokott, most is volt egy szemtanú, a kis Énós, Séth fia, aki visszaszaladt a házba Évához, ám az asszony bármennyire faggatta, Énós nem szólt egy szót sem, soha többé.

Demény Péter

UTOLSÓ KÍVÁNSÁG

Szeretném, hogy ha majd tényleg beválik
ez a sok apokaliptikus károgás a környezetről,
ez a sok mediatizált világfenyegetés,
az univerzum címlapsztorija,
ha minden jégtábla elolvad minden sarkon,
ha nem lesznek már se gleccserek, se jegesmedvék,
nem lesznek évszakok, bölények, égővek és erdők,
amikor a hisztéria is elnémul örökre
és víz önti el a világot,

szerezném hát, ha akkor, abban a pillanatban,
 amikor már számoljuk a másodperceket,
 amikor az óceán haragja átkel Biharpüspökín,
 szeretném, ha hátára venne egy kardszárnyú delfin,
 úgy suhannék bele a sziporkázó, szikrázó, hullámozó, csapkodó
 mindenségbe,
 amíg már csak egy fekete uszony jelezné,
 hogy valaha én is ezen a világon voltam.

Both Balázs

LAKÓTELEP

Rakovszky Zsuzsának

Fékezhetetlen térhatás: fák lombja, nyíló épületsor.
 Gőz lobog, hangok zuhannak a kitért ablakokból,
 kémények, látni az erőmű kusza drótjait, tűzfalát,
 madártávlat: harmincméteres, sokszemű hasáb.

A bolt előtti neontócsából induló sörivők árnya
 felszívódik a sikátoros paneléjszakába.
 Július első hétfője. Hullámozik, árad a lakótelep.
 Felcsavart női hang kér számon elfolyt fizetéseket,

gyereksírás, a forró levegőt sziréna szakítja szét,
 szabályos térközökben színesen vibrál a kép –
 míg sáros kanalú munkagép, halszállka-parkoló, házfal,
 összemosódik hajnalig a holdtalan éjszakával.

A SEGÍTŐK VERSE

Hogy bolyongása célt nem ért
 kardját törve eldobta a pajzsot
 szél síkálta tetőre csalták
 négy irányból mindenféle hangok